

KLUB KAMILA

DEJVID BALDAČI

Prevela

Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

David Baldacci
THE CAMEL CLUB

Copyright © 2005 Columbus Rose, Ltd.
Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ovaj roman posvećen je muškarcima i ženama
koji rade u Tajnoj službi Sjedinjenih Američkih Država.
Kao i Leriju Kiršbaumu, prvoklasnom lektoru,
sjajnom izdavaču i divnom prijatelju.*

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i bilo kakva sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

PROLOG

Ševrolet sabarban jurio je putem, obavijen tihom tamom krajolika Virdžinije. Četrdesetjednogodišnji Adnan al Rimi nagnuo se nad volanom koncentrišući se na krivudav put pred sobom. Ovde je bilo dosta jelena i Adnan nije želeo da vidi kako krvavi rogovi proleću kroz šoferšajbnu. Napada mu je već bilo preko glave. Podigao je ruku u rukavici sa volana i opipao pištolj u futroli pod jaknom; oružje nije nosio da bi se osećao bezbednije, već iz puke potrebe.

U trenutku kada je začuo neki zvuk iznad glave, pogledao je kroz prozor.

Na zadnjem sedištu nalazila su se dvojica putnika. Muškarac koji je uzbuđeno pričao mobilnim telefonom na farsiju bio je Muhamed al Zavahiri, Iranac koji je ušao u zemlju neposredno pre terorističkih napada jedanaestog septembra. Čovek pored njega je Avganistanac, Gul Kan, koji je ušao u Sjedinjene Američke Države pre samo nekoliko meseci. Kan je bio krupan, mišićav čovek obrijane glave. Imao je na sebi lovačku kamuflažnu jaknu i proveravao je svoju mašinsku pušku veštima prstima. Vratio je šaržer na mesto i podesio pušku na kratke rafale. Kišne kapi počele su da dobuju po prozoru i Kan je lenjo gledao kako cure niz staklo.

„Lepi su ovi predeli“, rekao je Kan na paštunskom, dijalektu kojim je Muhamed pričao, ali ga Adnan nije baš najbolje razumeo. „Moja zemlja je ispunjena metalnim kosturima ruskih tenkova.

Zemljoradnici samo oru oko njih.“ Zastao je pa zadovoljno dodao: „A imamo i nekoliko američkih kostura.“

Adnan je neprestano gledao u retrovizor. Nije mu se dopadalo što čovek s mašinkom sedi iza njega, bez obzira što je i on musliman. A ni Iranacu nije mnogo verovao. Adnan je rođen u Saudijskoj Arabiji, ali se već kao mali dečak preselio u Irak. Borio se za Irak u užasnom ratu između te dve zemlje, a njegovo neprijateljstvo prema Iranu još je bilo duboko. Muhamed je bio Iranac, a ne Arapin kao Al Rimi. To je bila još jedna razlika među njima zbog koje mu Al Rimi nije verovao.

Muhamed je završio razgovor, obrisao trunku blata sa svojih američkih kaubojskih čizama, pogledao svoj skupi sat pa se zavalio u sedištu i osmehnuo se pripaljujući cigaretu. Rekao je nešto na farsiju i Kan se nasmejao. Dah krupnog Avganistanca smrdeo je na beli luk.

Adnan je čvršće stegao volan. On nikad nije bio neoprezan i nije mu se dopadala Irančeva nemarnost povodom ozbiljnih stvari. Posle nekoliko sekundi ponovo je pogledao kroz prozor.

Očigledno je i Muhamed začuo zvuk. Spustio je prozorsko staklo i isturio glavu, gledajući oblačno nebo. Kad je video treperenje crvenog svetla iznad glave, zarežao je na Adnana, koji je klimnuo glavom i dao gas. Obojica muškaraca na zadnjem sedištu vezali su sigurnosne pojaseve.

Ševrolet je poleteo vijugavim seoskim putem, ulazeći toliko oštro u krivine da su se muškarci na zadnjem sedištu držali s obe ruke za držače. Ali na putu punom serpentina ni najbrži automobil na svetu ne može da umakne helikopteru.

Muhamed je na farsiju naredio Adnanu da se zaustavi ispod drveća i sačeka da vide hoće li helikopter produžiti. I dalje je pričao na farsiju: „Možda se desila neka saobraćajna nesreća, Adnane? Možda je ovo helikopter hitne pomoći?“

Adnan je slegnuo ramenima. Nije dobro pričao na farsiju i često bi mu promakle nijanse u tom jeziku. Međutim, nije morao da bude lingvista kako bi razumeo hitnost u njegovom glasu. Zaustavio je automobil ispod skupine drveća i sva trojica su izašla i čučnula pored vozila. Kan je svoju mašinku uperio u nebo, a

Adnan je izvadio pištolj. Muhamed je samo stezao mobilni telefon i nervozno gledao uvis. Na trenutak je izgledalo kao da je helikopter otišao, ali onda se snop svetla probio kroz granje tačno iznad njih.

Sledeća reč koju je Muhamed izgovorio bila je na engleskom. „Sranje!“ Klimnuo je glavom Adnanu kako bi mu poručio da izvidi situaciju.

Iračanin je pognuto trčao dok nije stigao do ivice drveća. Oprezno je pogledao gore. Helikopter je lebdeo oko osamnaest metara iznad njih. Adnan se vratio do svojih saputnika i rekao im šta je video.

„Možda traže mesto za sletanje“, dodao je.

„Imamo li granate s raketnim pogonom u prtljažniku?“, pitao je Muhamed, a glas mu je podrhtavao. Navikao je da bude mozak ovakvih operacija, a ne da bude jedan od terenaca koji ubijaju – i često poginu pri tome.

Adnan je odmahnuo glavom. „Nismo mislili da će nam noćas biti potrebne granate s raketnim pogonom.“

„Sranje“, ponovio je Muhamed. „Slušajte“, zasiktao je. „Čini mi se da sleću.“ Grane su se njihale od horizontalnog propelera helikoptera.

Adnan je klimnuo glavom kompanjonima. „To je helikopter za samo dve osobe. Nas je *trojica*“, odlučno je dodao. Zagledao se u svog vođu. „Izvadite pištolj, Muhamede, i budite spremni da ga upotrebite. Nećemo se mirno predati. Ubićemo usput nekoliko Amerikanaca.“

„Budalo“, odbrusio je Muhamed. „Zar misliš da već nisu pozvali pojačanje? Jednostavno će nas držati ovde dok im ne stigne pomoć.“

„Imamo uredne papire“, odgovorio je Adnan. „Najbolje koji se mogu kupiti.“

Iranac ga je pogledao kao da je poludeo. „Mi smo *naoružani Arapi* usred svinjskih farmi u Virdžiniji. Uzeće mi otiske prstiju i odmah će otkriti ko sam. Zarobljeni smo“, zasiktao je. „Kako je moglo da dođe do toga? Kako?“

Adnan je pokazao na njegovu ruku. „Možda pomoću tog telefona na kojem stalno visite. Mogu da uđu u trag takvim stvarima. Već sam vas upozorio na to.“

„Biće Alahova volja“, rekao je Gul Kan nameštajući pušku na rafalnu paljbu, očigledno misleći da je to božja želja.

Muhamed je zapanjeno gledao u njega. „Ako nas sad zaustave, naši planovi će propasti. Mislite li da Bog to želi? Mislite li!“ Zastao je i duboko udahnuo kako bi se pribrao. „Evo šta želim da vas dvojica uradite. Što *morate* da uradite!“ Drhtavim prstom pokazao je na grane koje podrhtavaju i nastavio odlučnijim glasom: „Želim da ih zadržite dok ja pokušam da pobegnem. Ima još jedan put oko osam stotina metara iza ovog drveća prema zapadu. Pozvaću Marvana da me tamo pokupi drugim kamionom. Ali vi morate da ih zadržite. Morate to da uradite!“

Adnan je mrzovoljno zurio u vođu. Po izrazu njegovog lica videlo se da bi mu najradije rekao da je „pičkica“ da je postojao bukvalan prevod te reči u njegovom maternjem jeziku.

„Idite sad, odvučite im pažnju. To je vaša žrtva za našu stvar“, uzviknuo je Muhamed pre nego što je počeo da uzmiče.

„Ako treba da poginemo dok vi bežite, dajte mi svoj pištolj“, rekao je Adnan ogorčeno. „*Vama* neće biti potreban.“

Iranac je izvadio svoj pištolj i dobio ga Adnanu.

Krupni Kan se okrenuo prema helikopteru i osmehnuo se. „Šta kažeš na ovaj plan, Adnane?“, dobio je preko ramena. „Pucanje u propeler na repu pre nego što slete pokazalo se veoma uspešnim protiv Amerikanaca u mojoj zemlji. Kičme im puknu poput grančica kad udare o zemlju.“

Metak ga je pogodio u potiljak. Ironično, Kanova kičma pukla je poput grančice i krupni Avganistanac je pao mrtav.

Adnan je okrenuo pištolj od svoje prve žrtve i uperio ga u Muhameda, koji je počeo da beži kad je video ovaj izdajnički napad. Međutim, nije bio brz, a kaubojske čizme koje je toliko voleo nisu bile pogodne za trčanje. Adnan ga je sustigao kad se Muhamed sapleo na truli panj.

Muhamed je gledao svog kompanjona kako drži pištolj uperen u njega. Kišu uvreda na farsiju pratile su molbe na nesigurnom

arapskom i konačno na engleskom: „Adnane, molim te. Zašto? Zašto?“

Adnan je odgovorio na arapskom: „Kažeš da prodaješ drogu kako bi zaradio novac za našu stvar. Ali provodiš više vremena kupujući te napadne kaubojske čizme i kitnjasti nakit nego boreći se za islam, Muhamede. Skrenuo si sa puta. Sada si Amerikanac. Ali ne činim ovo zbog toga.“

„Onda mi reci zašto!“, povikao je Iranac.

„To je *tvoja* žrtva za višu stvar.“ Adnan se nije osmehivao ali video mu se pobednički sjaj u očima. Pucao je u čovekovu levu slepoočnicu i više se nisu čule molbe ni na jednom jeziku. Adnan je pritisnuo Muhamedove prste na pištolj, pa ga položio na zemlju i onda požurio nazad ka čistini na koju je već sleteo helikopter. Kopilotova vrata se otvoriše. Adnan je lagao. Bio je to helikopter za četiri osobe. Izašla su dva čoveka. Bili su to Zapadnjaci mrkog izraza lica koji su nosili nešto između sebe. Adnan ih je odveo do Muhamedovog tela nakon što se zaustavio da uzme sačmaru iz sabarbana.

Ljudi su nosili vreću iz mrtvačnice. Povukli su rajsferšlus. Unutra se nalazio leš muškarca, muškarca koji je neverovatno podsećao na Adnana i bio obučen isto kao on. Bio je bez svesti ali je još disao. Naslonili su ga na drvo u blizini mesta gde je ležao mrtvi Iranac. Adnan je dodao svoj novčanik jednom od muškaraca i on ga je stavio u džep onesvećenog čoveka. Drugi muškarac je uzeo sačmaru od Adnana, savio Muhamedove prste oko obarača, uperio je u onesvećenog čoveka i pucao mu u glavu. Pucanj je odneo i deo njegovog lica. Za samo nekoliko sekundi od živog čoveka postao je leš. Adnan je bio stručnjak za takve stvari, ali ne svojom voljom. *Ko bi izabrao takav poziv osim ludaka?*

Minut kasnije, Adnan i dvojica muškaraca jurili su ka helikopteru. Uzleteo je čim su uskočili. Nije bilo oznaka na bokovima ili na repu helikoptera, a nijedan od ljudi nije bio u uniformi. Jedva da su pogledali Adnana dok se smeštao na jedno od sedišta pozađi i vezivao sigurnosni pojas. Kao da su pokušavali da zaborave da je uopšte tu.

Adnan više nije razmišljao o svojim mrtvim kompanjonima. Njegove misli jurile su dalje, ka mnogo većoj slavi koja ga je očekivala. Ako uspeju, mnoge naredne generacije će pričati o tome glasom punim strahopoštovanja. Adnan al Rimi je sada zvanično bio mrtav. Ali nikada nije vredeo više.

Helikopter je leteo na sever, prema zapadnoj Pensilvaniji. Ka gradu po imenu Brenan. Minut kasnije nebo nad ruralnom Virđžinijom ponovo je bilo mirno, ako se izuzme blaga kiša koja je polako spirala krv.

1

POGLAVLJE

Brzo je trčao, meci su se zarivali u predmete svuda oko njega. Nije video ko puca a nije imao oružje da uzvrati vatru. Žena pored njega bila je njegova supruga. Mala devojčica pored nje bila je njihova ćerka. Metak je prošao kroz ručni zglob njegove žene i čuo je njen vrisak. Drugi metak je pogodio metu i video je kako su se oči njegove žene blago razrogačile. Bio je to delić sekunde u kojem širenje zenica najavljuje smrt pre nego što mozak stigne da shvati. Dok mu je žena padala, otrčao je ka devojčici da je zakloni. Njegovi prsti pružili su se k njenim ali promašili su. Uvek bi promašili.

Probudio se i uspravo. Znoj mu je curio niz obraze da bi se izgubio u njegovoj dugoj gustoj bradi. Polio je lice vodom iz flaše kako bi hladne kapi ublažile razdirući bol košmara koji se iznova vraćao.

Dok je ustajao iz kreveta, nogom je zakačio kutiju koju je držao pored njega. Oklevao je pa onda podigao poklopac. Unutra se nalazio poderan album s fotografijama. Gledao je, jednu po jednu, malobrojne fotografije žene koja mu je bila supruga. Onda je uzeo fotografije na kojima se nalazila njegova ćerka kao beba i kao malo dete. Nije imao fotografije na kojima je bila starija. Dao bi sopstveni život samo da je bar na trenutak vidi kao devojku. Nije prošao nijedan dan a da se nije pitao da li je sve moglo da bude drugačije.

Osvrnuo se po oskudno nameštenoj kućici. Prašnjave police ispunjene knjigama iz raznih oblasti. Pored velikog prozora koji je gledao na mračni posed nalazio se stari radni sto pun rokovnika ispisanih njegovim pedantnim rukopisom. Pocrneli kamin grejao je prostoriju, a imao je i malu kuhinju gde je pripremao jednostavne obroke. Minijaturno kupatilo upotpunjavalo je njegov skroman stan.

Pogledao je na sat, uzeo dvogled s rasklimanog drvenog stočića pored kreveta i izlizani platneni ruksak sa radnog stola. Stavio je dvogled i nekoliko rokovnika u ruksak i izašao.

Stari nadgrobni spomenici svetleli su pred njim, mesečina se odbijala od trošnog kamena prekrivenog mahovinom. Kad je sišao s prednjeg trema na travu, svež vazduh mu je pomogao da odagna gorući osećaj u glavi od košmara, ali ne i u srcu. Srećom, imao je gde da ode večeras, a imao je i slobodnog vremena. A kad je imao slobodnog vremena, uvek bi išao na isto mesto.

Prošao je kroz veliku kapiju od kovanog gvožđa, gde je na rezbariji u obliku svitka pisalo da je ovo groblje Sion, u severozapadnom Vašingtonu, koje je u vlasništvu obližnje Ujedinjene metodističke crkve s planine Sion. Ova crkva bila je najstarija crnačka kongregacija u gradu, koju su 1816. osnovali ljudi kojima se nije dopadalo da svoju veru ispovedaju u podeljenoj božjoj kući kojoj je nekako promakao pojam jednakosti u Svetom pismu. Ova parcela na tri jutra zemlje bila je značajna stanica za potajno transportovanje robova železnicom s Juga u slobodu na Severu tokom građanskog rata.

Groblje je s jedne strane bilo zaklonjeno velikom kućom Damberton, sedištem Nacionalnog društva kolonijalnih dama Amerike, a s druge niskom stambenom zgradom od opeke. Ovo istorijsko groblje decenijama je bilo zapušteno, nadgrobni spomenici bili su prevrnuti a trava visoka do struka. A onda je crkva ogradila groblje i podigla kućicu za čuvara.

U blizini se nalazi daleko veće i mnogo poznatije groblje Oukhil, poslednje prebivalište mnogih znamenitih osoba. Međutim, on je više voleo Sion i njegovo mesto u istoriji kao prolazu ka slobodi.

Već nekoliko godina radio je kao čuvar na groblju; ozbiljno je shvatao svoj posao i pazio da posed i grobovi budu dobro održavani. Kućica koja mu je obezbeđena bila mu je prvi pravi dom posle dugo vremena. Crkva ga je isplaćivala u gotovini tako da nije bilo dosadne papirologije, a ionako nije dovoljno zarađivao da bi plaćao porez na dobit. Zapravo, jedva da je zarađivao za goli život. Ali to je i dalje bio najbolji posao koji je imao.

Hodao je prema jugu do Ulice 27, uhvatio podzemni voz i izašao blok dalje od onoga što mu je na izvestan način bilo „druga kuća“. Dok je prolazio pored malog šatora koji mu je pripadao, bar u tehničkom smislu, izvadio je dvogled iz ruksaka i iskoristio zaklon drveća da pogleda zgradu preko puta ulice. Zadržao je dvogled koji je dobio od vlade zato što je ponosno služio svoju zemlju pre nego što je izgubio poverenje u one koji su je vodili. Nije koristio svoje pravo ime decenijama. Već dugo su ga svi znali pod imenom Oliver Stoun; uzeo je to ime iz čina koji bi se jedino mogao nazvati drskim prkosom.

Bio je dobro upoznat s legendarnim radovima drskog reditelja koji je dovodio u pitanje „zvaničnu“ verziju istorije, istorije za koju se često ispostavljalno da je više ispunjena fikcijom nego činjenicama. Izgledalo mu je prikladno što je uzeo njegovo ime zato što je ovog Olivera Stouna takođe veoma zanimala „prava“ istina.

Nastavio je da posmatra dvogledom ko ulazi i izlazi iz velike kuće koja nikad nije prestajala da ga opčinjava. Onda je Stoun ušao u svoj mali šator i pri svetlu stare baterijske lampe pažljivo zapisao svoja zapažanja u jedan od rokovnika koje je doneo u ruksaku. Neke od njih držao je u čuvarskoj kućici, a većinu u skrovištima koje je svuda imao. Nije ništa držao u šatoru zato što je znao da ga redovno pregledaju. Uvek je u novčaniku nosio zvaničnu dozvolu za držanje ovog šatora i za protestovanje ispred zgrade preko puta. Veoma ozbiljno je shvatao svoje pravo na protestovanje.

Ponovo je izašao i posmatrao stražare koji su imali poluautomatske pištolje u futrolama ili su držali mašinske puške i povremeno pričali voki-tokijem. Svi su ga znali i bili su ljubazni ali oprezni, onako kako se ljudi ponašaju prema onima koji iznenada mogu da ih napadnu. Stoun se uvek trudio da im ukaže poštovanje.

Uvek se ophodite s poštovanjem prema onima koji nose mašinke. Oliver Stoun, iako se ne bi moglo reći da je običan čovek, uopšte nije bio lud.

Pogledao je u oči jednog od stražara koji mu je rekao: „Hej, Stoune, čujem da su gurnuli Hamptija Dampcija, prosledi dalje.“

Nekolicina drugih nasmejala se ovoj opasci i čak su se i Stounove usne izvile u osmeh. „Primljeno“, odgovorio je. Video je tog istog stražara kad je pucao u nekoga samo nekoliko metara dalje od mesta na kojem je stajao. Doduše, drugi čovek je pucao u njega.

Podigao je izlizane pantalone na svoj tanak struk, zagladio dugu sivobelu kosu i sagnuo se da veže pertlu koja nije uspevala da drži njegovu desnu cipelu. Bio je visok i veoma mršav muškarac. Košulja mu je bila preširoka, a pantalone prekratke. A cipele, pa, cipele su uvek bile problematične.

„Nova odeća ti treba“, čuo je ženski glas u tami.

Podigao je pogled i video ženu koja se naslonila na kip general-majora grofa De Rošemboa, junaka iz rata za nezavisnost. De Rošemboov ukočeni prst upirao je u nešto, Stoun nije znao u šta. Na severozapadu se nalazio kip Prusa, barona Stabena. A Poljak, general Koščuško, branio je severoistočni deo parka koji se prostirao na sedam jutara. Osmehnuo bi se kad god bi video te kipove. Oliver Stoun je obožavao da bude među revolucionarima.

„*Stvarno* ti treba nova odeća, Oliver“, ponovila je žena, počevši se po veoma preplanulom licu. „I šišanje takođe, da. Oliver, treba ti sve novo.“

„Siguran sam da mi je potrebno“, tiho je odgovorio. „Ali sve zavisi od nečijih prioriteta, a verujem da taština, srećom, nikad nije bila jedan od mojih.“

Ova žena je samu sebe nazivala Adelfija. Imala je akcenat koji nikada nije uspeo da odgonetne, iako je sigurno bio evropski, verovatno slovenski. Nije imala osećaj za glagole i ubacivala ih je na čudna mesta u govoru. Bila je visoka i imala je dugu retku crnu kosu protkanu sedim. Adelfija je imala duboko usađene tamne oči a usta su joj uglavnom bila razvučena u podrugljiv osmeh, mada je Stoun mislio da ima dobro srce, iako je to nerado pokazivala. Bilo je teško odrediti koliko ima godina, ali svakako je bila mlađa od

njega. Zastava duga gotovo dva metra koja je visila ispred njenog šatora imala je natpis:

FETUS JE ŽIVOT. AKO NE VERUJETE U TO,
OTIĆI ĆETE PRAVO U PAKAO.

Teško da bi se moglo reći da je Adelfija suptilna. Ona je u životu videla samo stroge crne i bele boje. Za nju nisu postojale nijanse sive, iako je ovo bio grad koji je verovatno izumeo tu boju. Mali znak ispred Oliverovog šatora imao je jednostavan natpis:

ŽELIM ISTINU

Tek je trebalo da je otkrije posle svih ovih godina. Da li je ikada postojao grad u kojem je bilo teže otkriti istinu od onoga u kojem se upravo nalazio?

„Idem kafu da uzmem, Oliver. Hoćeš i ti? Imam novac.“

„Ne, hvala ti, Adelfija. Moram da idem negde.“

Namrštila se. „Na još jedan sastanak ideš? Kakvu korist od toga imaš? Više nisi mlad i ne treba da po mraku ideš. Ovo je opasno mesto.“

Pogledao je naoružane stražare. „U stvari, ja mislim da je ovde prilično bezbedno.“

„Mnogo muškaraca s puškama je tebi bezbedno? Kažem da lud si“, odgovorila je razdražljivo.

„Možda si u pravu i hvala ti što brineš“, uljudno je rekao. Adelfija bi se radije raspravljala i tražila je razlog za napad. Odavno je naučio da ženama ne treba davati takve prilike.

Adelfija ga je ljutito posmatrala još jedan trenutak i onda odšetala. U međuvremenu, Stoun je pogledao u znak pored svog na kojem je pisalo:

ŽELIM VAM PRIJATAN SUDNJI DAN

Stoun odavno nije video gospodina koji je postavio taj znak.

„Da, izgleda da hoćemo, zar ne?“, promrmljao je a onda mu je pažnju privuklo iznenadno dešavanje na ulici. Policajci i patrolna

kola su se svrstavali u skupine. Stoun je video kako čuvari reda zauzimaju mesta na raskrscima. Preko puta ulice se otvorila visoka crna čelična kapija koja može da odoli napadu tenka M-1 i izjurio je crni sabarban sa upaljenim crvenim i plavim rotacionim svetlima.

Stoun je odmah shvatio šta se dešava i požurio je prema najbližoj raskrsnici. Dok je posmatrao kroz dvogled, najduža povorka automobila na svetu otisnula se Ulicom 17. Usred ove dugačke kolone, nalazila se limuzina bez premca.

Bio je to kadilak model DTS opremljen najnovijom navigacionom i komunikacijskom tehnologijom. Imao je mesta za šest putnika na sedištima od skupocene plave kože oivičene drvenom oplatom. Limuzina se mogla pohvaliti automatskim senzorima koji su spuštali sedišta i radnom površinom na izvlačenje. Imala je hermetičku zalihu vazduha u slučaju da kiseonik napolju nije odgovarajućeg kvaliteta. Predsednički grb bio je utkan preko zadnjeg sedišta, a nalazio se i na unutrašnjem i spoljnom delu zadnjih vrata. Na desnom prednjem blatobranu vijorila se američka zastava, a predsednička na levom, što je značilo da je prvi čovek Amerike u automobilu.

Spoljašnost vozila bila je napravljena od neprobojnog čelika, a prozori su bili od polikarbonatskog stakla debelog poput telefonskog imenika koji nijedan metak nije mogao da probije. Išao je na četiri točka sa sistemom za samonaduvavanje guma a na tablicama su se nalazile samo dve nule. Trošio je mnogo benzina, a u cenu od deset miliona dolara bio je uključen i cd plejer za deset diskova i gromoglasno stereo ozvučenje. Na žalost onih koji su očekivali popust – on nije postojao. Svi su znali ovaj automobil pod nadimkom „zver“. Limuzina je imala samo dva poznata nedostatka: nije mogla da leti niti da pluta na vodi.

Svetlo se upalilo u „zveri“ i Stoun je ugledao muškarca kako pažljivo čita neke papire, nesumnjivo veoma značajne. Još jedan gospodin sedeo je pored njega. Stoun je morao da se osmehne. Agenti mora da su pobesneli zbog upaljenog svetla. Čak i sa teškim oklopom i neprobojnim staklom, nije trebalo da predstavlja tako laku metu.

Limuzina je usporila prolazeći kroz raskrnicu i Stoun je osetio blagu napetost kad je čovek pogledao u njegovom pravcu. Jedan trenutak su se predsednik Sjedinjenih Američkih Država, Džejms H. Brennan, i građanin opsednut zaverama, Oliver Stoun, gledali oči u oči. Predsednik se namrštio i nešto rekao. Čovek pored njega je odmah ugasio svetlo. Stoun se ponovo osmehnuo. *Da, uvek ću biti ovde. Duže od vas dvojice.*

Čovek koji je sedeo pored predsednika Brenana takođe je bio dobro poznat Stounu. To je bio Karter Grej, takozvani obaveštajni car, direktor nedavno stvorenog položaja u kabinetu koji mu je dao gvozdenu kontrolu nad budžetom od pedeset milijardi dolara i sto dvadeset hiljada profesionalaca u svih petnaest američkih obaveštajnih agencija. Njegova imperija uključivala je špijunsku satelitsku platformu, kriptološku službu NSA, * Kontraobaveštajnu službu Pentagona, odnosno DIA, ** i čak uvaženu CIA, agenciju na čijem se čelu Grej svojevremeno nalazio. Očigledno su zaposleni u Englesku mislili da će im Grej zbog toga dati prednost i iskazati im poslušnost. Nije učinio nijedno od toga. Zato što je Grej bio i bivši sekretar odbrane, pretpostavljalo se da će biti lojalan Pentagonu – koji je zadržavao osamdeset centi od svakog obaveštajnog dolara. I ova pretpostavka se pokazala potpuno pogrešnom. Grej je očigledno znao stvari koje su drugi želeli da sakriju i to je iskoristio kako bi obe agencije podvrgao svojoj snažnoj volji.

Stoun nije verovao da jedan čovek, jedno ljudsko biće koje greši, treba da ima toliku moć, a pogotovo ne neko poput Kartera Greja. Stoun ga je dobro poznavao pre više decenija, mada Grej sada sigurno ne bi prepoznao svog starog drugara. *Pre mnogo godina bi bila druga priča, zar ne, gospodine Grej?*

Odjednom mu je dvogled bio istrgnut iz ruku i Stoun je video uniformisanog stražara naoružanog mašinskom puškom.

„Još jednom izvadi ovo da bi ga gledao, Stoune, i nestaće, jasno? A da ne znamo da si u redu, oduzeo bih ti ga odmah.“ Čovek mu je dobacio stari dvogled i odmarširao dalje.

* NSA je Državna bezbednosna agencija, *National security agency*. (Prim. prev.)

** DIA – *Defense intelligence agency*. (Prim. prev.)

„Samo koristim svoja ustavna prava, pozorniće“, odgovorio je Stoun tihim glasom, znajući da stražar ne može da ga čuje. Brzo je sklonio dvogled i zakoračio u senke. Ne treba se raspravljati s ljudima bez smisla za humor koji nose automatsko oružje. Stoun je duboko uzdahnuo. Njegov život predstavljao je svakodnevno nesigurno balansiranje.

Vratio se u svoj šator, otvorio ruksak i pri svetlu baterijske lampe pročitao nekoliko članaka koje je isekao iz novina i časopisa i zalepio u rokovnik. Bili su o Karтеру Greju i predsedniku Brenanu: „Obaveštajni car ponovo napada“, glasio je jedan naslov, „Brenan i Grej su dinamičan par“, tvrdio je drugi.

Sve se odigralo veoma brzo. Posle nekoliko napada i trzavica, Kongres je u potpunosti reorganizovao američku obaveštajnu službu i suštinski prepustio sve Karтеру Greju. Kao sekretar obaveštajne službe, Grej se nalazio na čelu Nacionalnog centra za obaveštavanje, ili NIC-a. Statutarni mandat centra bio je da brani zemlju od svih napada unutar ili izvan njenih granica. Najvažniji nepisani deo njegove nadležnosti možda je bio da je brani svim raspoloživim sredstvima.

Međutim, početak Grejove službe teško da je odgovarao njegovoj impresivnoj karijeri: serija samoubilačkih bombaških napada u glavnom gradu s velikim brojem žrtava, dva atentata na strane diplomate i direktan ali, srećom, neuspešan napad na Belu kuću. Iako su mnogi u Kongresu zahtevali da se povuče i osporavali njegov autoritet, Grej je imao podršku predsednika. A ako bi se stecište moći u Vašingtonu uporedilo sa prirodnim katastrofama, onda bi predsednik ujedno predstavljao uragan i zemljotres.

Postepeno je počela da se menja klima. Sprečeno je desetak terorističkih napada na tlu Amerike. Znatno broje terorista ubijen je ili uhapšen. Iako dugo nije uspevala da proдре u unutrašnji krug ovih organizacija, američka obaveštajna služba konačno je počela da napada neprijatelja iznutra i da ga onemogućava da napada Sjedinjene Američke Države i njene saveznike. Razumljivo, Grej je bio najzaslužniji za te rezultate.

Stoun je pogledao na sat. Sastanak će uskoro početi. Međutim, očekivala ga je duga šetnja a njegove noge, njegovo najčešće sred-

stvo za kretanje, danas su bile umorne. Izašao je iz šatora i proverio novčanik. Nije bilo novca u njemu.

Tada je ugledao pešaka. Stoun je krenuo prema tom gospodinu čim je ovaj podigao ruku i taksi se zaustavio pored ivičnjaka. Stoun je požurio i stigao do muškarca u trenutku dok je ulazio u vozilo. Gledajući nadole, sa ispruženom rukom, Stoun je pitao: „Imate li nešto sitnine, gospodine? Samo nekoliko dolara.“ To je izgovorio na uvežban, pokoran način, koji je dozvoljavao drugom muškarcu da zauzme velikodušan stav ako želi. *Zauzmi ga*, pomislio je Stoun. *Dugačka je šetnja*.

Čovek je oklevao pa zagrizao mamac. Osmehnuo se i posegnuo za novčanikom. Stounove oči se razrogačiše kad je video da mu pruža novu novčanicu od dvadeset dolara.

„Bog vas blagoslovio“, rekao je Stoun i čvrsto stegao novčanicu.

Otišao je najbrže što je mogao do taksi stanice ispred obližnjeg hotela. U normalnim okolnostima bi uhvatio autobus, ali sa dvadeset dolara mogao je da se vozi, za promenu. Pošto je zagladio dugu čupavu kosu i pokušao da dotera podjednako tvrdoglavu bradu, Stoun se uputio ka prvom taksiju u koloni.

Kada ga je video, taksista je zaključao prednja vrata i povikao: „Nosi se odavde!“

Stoun je podigao novčanicu od dvadeset dolara i rekao kroz poluotvoren prozor: „Pravila pod kojima radite vam ne dozvoljavaju diskriminaciju ni po kojoj osnovi.“

Bilo mu je jasno po izrazu lica taksiste da će da diskriminiše koga kog želi ali ipak je pohlepno gledao u novac: „Lepo pričaš za beskućničku protuvu.“ Sumnjičavo je dodao: „Mislio sam da ste svi vi čaknuti.“

„Teško da sam čaknut, i nisam beskućnik“, odgovorio je Stoun. „Samo me je sreća napustila.“

„Nije li sve nas?“ Otključao je vrata i Stoun je brzo ušao i rekao mu gde da vozi.

„Video sam predsednika kako se izvezao večeras“, rekao je taksista. „Kul, zar ne?“

„Da, to je kul“, složio se Stoun bez oduševljenja. Pogledao je kroz zadnji prozor u pravcu Bele kuće pa se naslonio na sedište i zatvorio oči. *Kakvo zanimljivo susedstvo za stanovanje*.